

அடுத்து, புராண காலத்தில் நாக அரசர்கள் கடலுக்குக் கீழேயுள்ள பாதாளத்திலிருந்து அரசாண்டனர் எனப் புராணங்கள் கூறும். இக்குவாகுவின் மகனான அரியாசுவன் என்பான் மகள் யாதுவதை, தயவரமன் எனும் நாக அரசன் கடலுக்குக் கீழேயுள்ள நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்தான் எனவும், அந்நாட்டின் பெயர் 'இரதினத்துவீபம்' எனவும், அந்நாட்டிலுள்ளோர் நாவாய் பலவதை திருந்தனர் எனவும், அவர் கடல்வணிகஞ் செய்தனர் எனவும், மூத்துக்குளித்தனர் எனவும் அரிவமிசம் என்னும் புராணநூல் நவிலும் அசுரர் என்பார் திராவிடரென ஆராய்ச்சியாளர் முடிபுக்கு வந்திருக்கின்றனர்.

கௌதமபுத்தர் மஹின்று முறை இலங்கைக்கு வந்ததாக மகாவமிசம் கூறும். மூதன்முறை மகியங்களை என்னும் இடத்திற்கும், இரண்டாம் முறை நாகதீபத்துக்கும், மஹின்று முறை கலியாணி என்ற பெயருடைய களனி என்னும் இடத்துக்கும் வந்தார் எனவும், நாகதீபத்திலும் கலியாணியிலும் நாகர் வசித்தனர் எனவும், நாகதீபத்திலுள்ள அரசுகூடும் பத்தில் அரசுகூட்டில் ஒன்றன் பொருட்டாக ஏற்பட்ட கழப்பத்தை தீர்ப்பதற்காக வந்தார் எனவும் அந்நூல் நவிலும். மலேயம் நாகதீபத்தில் உள்ள அரசுகூடும் பத்தின் உறவினர் கலியாணியில் இருந்தனர் எனவும் அப்பாளி நூல் கூறும்.

இதனின்றும், இலங்கையின் ஒரு பெரும் பிரிவில், பண்டகைகாலத்தில் நாகர்கூடப் பரவியிருந்ததைத் தெரிகின்றது. இக்கருத்தினை, கி. பி. இரண்டாம் மஹின்று நபற்றாண்டளவில் எழுந்த மணிமகேலையும் வலியுறுத்தும். வடஇலங்கையிலுள்ள நாகர்கூடியிருப்பிற்குப் பண்டைய நாட்களில் தலநகராய் இருந்தது கந்தரோடே எனும் நகர் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். மலேயம் இந்தியாவிலிருந்து சங்கமித்ததை புத்தகாயாவிலிருந்து புனிதவள்ளரசுக்கிளையை இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்தபோது இலங்கையின் வடபகுதியிலுள்ள சம்புகோளம் என்னுந் துறையில் வந்திறங்கினர் என மகாவமிசம் கூறும்.

பண்டகைகாலத்தில் வடஇலங்கை கிரகேக உரோமர்களோடு வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தது. இந்த உண்மையை அங்கு கண்டெடுத்த கிரகேக உரோம நாணயங்களினால் தெரிகின்றது.

நாகதீபமென்னும் பகுதி எங்குள்ளதெனச் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் தடமாறியிருக்கையில் வல்லிபுரக்கோயிலிலே செப்பெட்டு; ச்சாசனம் ஒன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. அதின்படி வடஇலங்கையைப் பண்டகைகாலத்தில் நாகதீபமெனக் குறித்தனர் எனத் தெரிந்தது. விசயன் பிறப்பதற்கு முன்னரேயே நாகதீபம் (வடஇலங்கை) மிகவும் சமீபிப்புள்ள பெரிய வணிகத் தலமாக விளங்கியது. பின்னர் இவ்வடபகுதியில் வாழ்ந்த நாகசாதியினர் காலத்துக்குக் காலம் தமிழரோடு

கலப்பாராயினர் .

அதனால் அண்மையிலிருக்கும் தமிழகத்திலிருந்து பலகூடிகள் வந்திறங்கின. காலப்போக்கில் வடஇலங்கை தமிழகக் குடியிருப்பாக மாறியது. பல்லவ காலத்தில் வாழ்ந்த சைவநாயன்மார் இலங்கையின் வடபகுதியிலுள்ள திருக்கதீ ச்சரம், திருக்கோணாமலை ஆகிய தலங்களைப் பாடியிருப்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. சைவசமயத்தை மறைக்கொண்டொழுகிய தமிழர் இப்பகுதிகளில் வாழ்ந்தனர் என்பது இதனால் அறியப்படுமன்றோ!

இதுவரை பெரும்பாலும் புராணவரலாறுகளைக் கொண்டும் மகாவமிசத்தில் சொல்லப்பட்டவற்றைக் கொண்டும் கர்ணபரம்பரையைக் கதைகளைச் சேர்த்தும் ஒருவாறு இப்பகுதியின் பழைய வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கஹினோம். இனி, பிறசரித்திரச் சான்றுகளின் துணைக் கொண்டு பிற கால வரலாற்றினால் ஒருவாறு ஆராய்வாம்.

0000000000000000 000000000 000000 0000

பண்டைக் காலத்திலே, வட இலங்கை நாகசாதியினர் குடியிருப்பாக இருந்த காலத்து, சிங்கபுரம் அல்லது சிங்கநகர் என்று பெயர் கொண்ட விளங்கிய நகரத்திலே கலிங்கத்தேவதிலிருந்து வந்து குடியேறிய குடும்பங்கள் சில வாழ்ந்து வந்தன. உத்தரப் பிரதேசமென்று மகாவமிசம் குறிப்பிடும் இப்பகுதியில் தன்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து குடியேறிய தமிழக் குடும்பங்கள் பல வாழ்ந்து வந்தன. இக்காலப்பகுதியில் சிங்கள அரசர்கள் அனுராதபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு இலங்கையின் பிற பகுதிகளை ஆண்டு வந்தனர்.

மகாவமிசம் எடுத்து மொழிந்த அரசபரம்பரையின் வரலாற்றைத் தொடர்ந்து கஹும் சௌவமிசம் மலேம 'ஆறு இராசாக்கள் காலம்' என்னும் பிரிவில் இவ்வூத்தரப் பிரதேசத்தில் கலகங்கள் முறைக்கு முறையெழுந்தன வனெவும், அவற்றை அனுராதபுரத்திலிருந்த சாண்ட அரசரின சனேகைகள் அங்குப் போய் அடக்கி வந்தனவனெவும் இயம்பும். சீலமகேன் என்னும் சிங்கள அரசன் மகன் மகிந்தன் என்பான் மாதோட்டத்தில் எழுந்த புரட்சியை அடக்கி, உத்தரத்தேவத்தைத் தனது ஆணைக்குள் ஆக்கினான் என அந்நூல் கஹும்.

ஈண்டுக் குறிப்பிடும் காலத்திலே கலிங்கத்தேவதிலிருந்து வந்து வட இலங்கையின் குடியேறிய குடும்பங்களாக உக்கிரசிங்களனென்பான் தலைவனாக இருந்தான் என

ஊகிக் கக் கிடக்கின்றது. இவனகைக் குறித்து யாழ்ப்பாணவபைவமாலயையும், கலைய மாலயையும் எடுத்து மொழியுமயேன்றித் தனென்றித் திய வரலாறோ, சௌவமிசமோ, கலவெட்டுக்களோ யாதுங் கஹா குறித்த உக்கிரசிங்கன் தன் காலத்து வாழ்ந்த ஏனைய உத்தரதசேத் தலவைரோடும் சரேந்து அனூராதபுரத்திலிருந்தாண்ட சிங்கள அரசராகக் கெதிராகக் கலகங்கள் விளைத்துத் திரிந்தான் என எண்ண இடமுண்டு. சௌவமிசம் உத்தரப்பிரதசேத்தபைப் பற்றியும் தமிழரைப் பற்றியும் தரங் குறிப்புகளைப் பார்க்கும் பொழுது வட இலங்கைக்கும் தனியரசொன்று இருந்ததென நாம் ஊகிக்கக் கிடக்கின்றது.

அக்காலத்திலும் தமிழ்த் தலவைர்கள் அனூராதபுர அரசின்கீழ் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்ற பிரதானிகளாயிருந்து ஆட்சி செலுத்தின ரென்பது சௌவமிசத்திற காணப்படும் பொத்தக் குட்டன் என்பான் வரலாற்றினின்றும் தெரிகின்றது.

அன்றியும் அனூராதபுரம் சிங்கள நாட்டுத் தலவைகராய் விளங்கிய காலத்துத் தமிழ் அரசரும் காலத்துக்க்குக் காலம் அங்கு ஆண்டு வந்தனர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்னும் சிங்கள அரசர் சிலர் அரசியற்றொல்லகைகள் ஏற்படும் காலத்து வட இலங்கைக்குச் சினென்று அங்கு தங்காலத்தை அமையாகக் கழித்தனர் என்றும் தெரியவருகின்றது.

பின்னர் மகிந்தன் அனூராதபுரத்து அரசுபீடத்தறே இரண்டாம் மகிந்தன் என்னும் பரோடன் ஆண்டு வருங் காலத்தில் அவ்வரசினுக்கு உரிமை கோரித் தப்புவான் முதலியோர் அவ்வரசினகைக் கவரும் பொருட்டு மகிந்தனோடும் போர் புரிந்து கலகம் விளைத்து வந்தனர். அக்காரணத்தால் நாட்டில் அமையி குன்றியது. அந்நிலையைப் பயன்படுத்தி வட பகுதியில் வலிமையோடு விளங்கிய உக்கிரசிங்கன், வட பகுதியிலுள்ள தலவைகளையெல்லாம் அடக்கியபின், மாற்றார் கைக்கு இலகுவில் படக்கூடிய கடற்கரைப் பட்டினமாகிய சிங்கநகரைத் தன் தலவைகராகக் கொள்ளாது அங்கிருந்து வெளியறேப் பாதுகாக்கக் கூடியதும். மாற்றார் கைக்கு எளிதில் அகப்பட முடியாததும், நிலப்பிரப்பினால் சமீபப்பட்டதும், பழைய நாகர தலவைகராயிருந்ததுமான கந்தரோடென என்னும் நகரத்தினதைத் தன் தலவைகராக் கினான். ஆளும் அரசனதைத் தொலத்து நாட்டிற் கலகங்கள் ஏற்படும் காலங்களில் வலிமையுள்ளான் ஒருவன். தன் வலிமையினால் ஆங்குத் தன் ஆட்சியை நிறுவித் தானே அரசானதல் சரித்திரங் காணாத தொன்றன்று.

இவ்வாறு அரசுகுட்டிலறேய உக்கிரசிங்கன் “மாவிட்டபுரம்” என இப்பொழுது வழங்கும்

ஊரில், தனென்றிந் தியாவிலிருந்து உடல்நலங் காரணமாக வந்திருந்த “மாருதப்புரவீ கவல்லி” என்னும் அரசு கன்னிகையைக் கண்டு அவளைத் தன் வாழ்க்கைத் துணைவியாக ஆக்கிக் கொண்டான் என்று கஃறும் வரலாறு இவர்களுக்கு இரு கழந்தைகள் பிறந்தனர். அவர்களுள் ஒருவனாகிய சயதுங்கவரராசசிங்கன் தந்தையின் பின் சவெங்கோலோச்சினான்.

இஃது நிகழ்வுங் காலையில் அனுராதபுரத் தினை முதலாஞ்சனேன் (கி. பி. 831 - 851) ஆண்டு கொண்டிருந்தான். இதே காலத்தில் தனென்றிந் தியாவில் வலிமையோடிருந்த பல்லவ அரசு வலி குன்றியது. முதலாம் பாண்டியப் பரேரசு தலை தடுக்கத் தொடங்கியது.

முதலாஞ்சனேன் காலத்துப் பாண்டிய அரசனொருவன் இலங்கை அரசினகை கடைபற்றும் நோக்கத்துடன் வட இலங்கையில் வந்திருங்கினானென சஃளவமிசமனெனும் பாளிநில கஃறும். இப்பாண்டிய அரசன், வரகுணபாண்டியனென்னும் பராந்தக நடுஞ்சுடநென் மகன் ஸரீ மாற ஸரீ வல்லபன் ஆவன். பாண்டியன் வந்திருங்கியதை அறிந்த சிங்கள அரசன் அவனுக்கதிராகப் படையென்றினையனுப்பினான். இச்சிங்களப் படையைப் பாண்டியமன்னன் எளிதிற தோற்கடித்து உத்தரத்தேசத்தைக் கடைபற்றி “மகாதாலித்த காமம்” என்னம் ஊரில் பாபிவீடமதைத்துத் தன் படையுடன் இருந்தான். உத்தரப் பிரதேசம் தமிழ்க்குடியிருப்பாக இருந்ததனால் அங்கு வாழ்ந்தோர் பாண்டியன் பக்கஞ்சோர்ந்தனர். அதனால் பாண்டியப் படையிருமடங்கு வலியுற்றது. இவ்வாறு தன்னொடு சரேந்த இலங்கைத் தமிழ்ப்படையின் உதவிகொண்டு, தட்டுத் தடக்கின்றி அனுராதபுரத்தகே அந் நகரத்தை கடைபற்றினான்.

எனினும் பாண்டியப்படை வட இலங்கைக் கரையில் இறங்கியபோது, அக்காலத்து அங்கிருந்து ஆணை செலுத்திய தலைவனாகிய சயதுங்கவரராசசிங்கன் அவனை எதிர்த்தான் போலும் அதனால் போர் மஃண்டது. அப்போரில் சயதுங்கவரராசசிங்கன் மபிந்திருக்க வணேடும். பின்பு பாண்டியன் நாட்டைவிட்டுச் சென்றபோது கலகங்களும் குழப்பங்களும் இருந்து வந்தன. இதனகை கண்ணுற்ற சஃழ்ச்சித்திறனும் வலிமையும் படையைத் பாணன் ஒருவன் தருணத்ததை தப்ப விடாது குடிகளையடக்கித் தானே அரசனானான்.

சயதுங்க வரராசசிங்கன் வழித்தோன்றல்கள் விசயகஃழங்கைச் சக்கரவர்த்துப காலம் வரை நாட்டையாண்டு வந்ததாக யாழ்ப்பாண வலைபவமாலை ஒன்றே கஃறும். பாணனைப்பற்றிய பரம்பரைக்கதைகளை நவிலும் பிறசான்றுகள் எவையும் இதைப்பற்றி கஃறிற்றில. சரித்திரத்தல் சடுதியில் பதவிபெற்று உயர்ந்தோர் போலவே இவனும் பெருமிதமுற்றுத் தன்பெயரையும் புகழையும் நிறுத்தும் வண்ணம், தன்பெயரினால் ஒரு சிறு பட்பினத்தலை நிறுவி அதனையாழ்ப்பாணம் எனப்பெயரிட்டனன் போலும். இதுவே பரம்பரைக்கதைகளினின்று நாம் எடுக்கக்கஃடிய வரலாற்றுக்கிடக்கை.

00000 000000000 00000000000000000000 000

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்தியாவில், சமோழப் பேரரசின் காலம் தொடக்குகின்றது. இது ஏறத்தாழ கி; பி. 840க்குப் பின்னாக இருக்கலாம். இக்காலத்துப் பராந்தக சமோழன் (கி. பி. 907 - 956) இலங்கைக்குப் படையெடுத்து ஆண்டு வந்தவன் உதயன் (கி.பி.945 - 953) ஆவன். இச்சிங்கள அரசன் வடஇலங்கையிலும் தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தினானோ தரெய்வில்லை இதைப்பற்றிய குறிப்பதும் சௌவமிசத்தில் இலது.

பாணமும் அவன் பரம்பரையினரும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சிறு பாகத்தையே ஆண்டிருந்தல் வணேடும். ஏனைய பகுதிகளை வறோ வறோ தமிழ் தலைவர்கள் ஆண்டனர் போலும். ஒரு குடகைக் கீழ் ஒரு தனியரசன் யாழ்ப்பாணம் முழுவதையும் ஆண்டான் என்பதற்கு ஆதாரமெதுவும் இல்லை.

நிலமை இவ்வாறிருக்க யாழ்ப்பாணக் கடலெங்கணும் சமோழக்கடற்கரை உலாவித் திரிந்தது. யாழ்ப்பாணத்து நாகர் கோயிலுக்கு அண்மையிலுள்ள நயெத்தற் கிராமம் ஒன்றிற்குச் 'சமெபியன் பற்று' என்ற பெயர் இன்றும் உளது. சமோழப்படைகள் இப்பகுதியில் வந்திறங்கினர் என்பதை இது வலியுறுத்தும். கி. பி. ஒன்பதாம் பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் சிங்கள மன்னர் அனுராதபுரத்தை விடுத்து புலத்திற்கு எப்படும்; பொலநறுவையைத் தமது தலைநகராக கிக்கொண்டனர். சமெபியன் பற்றிலிருந்து பொலநறுவையைக் கு நரோகச் செல்லப்பெருந்தரு ஒன்று அமைந்திருந்தது. ஆகையால் சமோழர் தமது சனேகைகளைச் சமெபியன் பற்றில் இறக்கி அத் தருவினிடாகப் பொலநறுவையைக் கு நடத்திச் சனென்றனர் போலும் அன்றியும் மாவிட்டபுரப்பகுதியில் ஓரிடம் 'வளவர் கோன் பள்ளம்' என்னும் பெயரால் இன்றும் வழங்குகிறது. சமோழர் இப்பகுதியில் பெரிதும் நடமாடினர் என்பதற்கு இதுவும் சான்று பகரும்.

இஃதிங்ஙனமிருக்க, இராட்டிரகபீட அரசனான மஹாம கிருட்டினன் (கி. பி. 940 - 967) என்பவன் தக்கோலம் என்னும் ஊரில் நடந்த போரில் பராந்தக சமோழனை முறியடித்தான். அதனால் இதுகாறும் முன்னேறி வந்த சமோழவரசு சிறுகாலம் தடையுற்றது. தக்கோலத்தில் வறெறியீட்டிய கிருட்டினன் வறெறிவிருதுடன் தன் புகழை நிலைநாட்டப் பெருமித்தத்துடன் எங்கணும் திரிந்தான் என்பதை இராமசேசரத்தில் அவன் நாட்டிய கல்வெட்டுச் சான்றுபகரும். அவன் இராமசேசரம் வந்த நாட்களில் இலங்கையின் வடகோடியிலுள்ள நாகதீபத்திற்கும் (நயினாதீவு) வந்தனனென் சௌவமிசுபற்றும். இவ்வரசன் வறெறி வருகையைக்களே வியுற்ற சிங்களவரசன் நான்காம் மகிந்தன் (கி. பி. 956 - 972) தனது சனோதிபதி சனேன் என்பானையனுப்பி அவனதைத் தோற்கடித்தான் என்றும், பின்னர் குறிப்பிட்ட இராட்டிரகபீட அரசனுடன் நட்புறவா

படிண்டு ஓர் உடன்படிக் கை சயெ்து ககொண்டான னன்றும், சரித்திரத்தை ஓரூமுகமாய்க் கபறிச் சலெலும் தன் இயல்புக் கிணங்க மழுகிக் கபிறும் அந்நில். இதுகாறும் பாண்டிய சமோழ நரெுக கங்களினால் மிகத் தளர்ந் திருந்த சிங்கள அரசு இக்காலத்துச் சிறிது தழகைக் ததொடங்கியது. அதனால் பழையபடி சிங்களவரூடைய ஆதிக் கம் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஓர்சிறிது பரவிற்து எனக் கொள்ளலாம்.

தக்கோலப் பெரும் போரின் விளவாகச் சிலகாலம் அடங்கிக் கிடந்த சமோழப் பெரசு. பின்பு சூந்தரசு சமோழன் பட்டத்துக்கு வந்ததும் முன்னறேத் ததொடங்கியது. கி. பி. 1001ம் ஆண்டிற்கும் 1004ம் ஆண்டிற்கும் இடையில் முதலாம் இராசராசன் (கி.பி 985 - 1016) இலங்கைக்குப் படையெடுத்துவந்து வடபகுதியையும் தனதாட்சிக் குள்ளாக் கினான். இதனால் இதுகாறுஞ் சிறிது சிறிதாக முன்னறேி வந்த யாழ்ப்பாண அரசு கி. பி. 1070 வரை, இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களைப் போலவடே, சமோழப் பெருமன்னர் ஆட்சிக் குக் கீழ் இருந்து வந்தது. சமோழப் படவீரர் போய் பிசாசுகள் போல் இரத்த வெறி கொண்டு எங்குந் திரிந்து நாட்டிலுள்ள புத்தபள்ளிகளையும் தவச்சாலகையையும் சிறையாடிப் பாழ்படத் தினரெனச் சிவமிசம் புலம்பும். ஆனால் அண்மையில் திருக்கோணாமலையில் கண்டெடுத்த கல்வெட்டொன்றினால் இராசராசன் சமோழன் காலத்து இராசராசப் பெரும் பள்ளி' என்னும் பெயரூடன் ஓர் புத்தபள்ளி யமதைது அதற்கு மானியமும் வழங்கப் பட்டது என அறிகிறோம். பின் முதலாம் காலத்தோடு துங்கசமோழன் (கி. பி. 1070 - 1120) ஆட்சிக் கு வந்த காலத்து அவன் தளபதி கரூணாகரத் ததொண்டமான் கலிங்கமெறிந்ததோடு அமையாது இலங்கையையும் கபைப்பற்றினானெனக் கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் நில் இயம்பும் கரூணாகரத் ததொண்டமான் தே ததொண்டமான் று வட்டியவனாவான். கரணவாய் வள்ளைப் பரவல ஆகிய இடங்களில் விளையும் உப்பை இவ்வாற்றின் ஊடாகக் கொண்டு சனெறு கப்பல்களில் ஏற்றிச் சமோழநாட்டுக்கு அனுப்பினானென இராசநாயக முதலியார் கபிறுவர்.

காலத்தோடு துங்க சமோழனுக்குப் பின் சிங்கள மன்னர்களாகிய முதலாம் விசயவாகு, முதலாம் பராக் கிரமபாகு ஆகியோர் காலத்தில் யாழ்ப்பாண அரசின் நிலையைப் பற்றிய சயெதி எதுவும் நன்கு தரெயவில்லை. இவ்விரும்பு மன்னர் காலத்தும், இலங்கை முழுவதும், ஓர் முடிக் கீழ் இருந்து வந்தது எனினும் வட இலங்கையில், பராக் கிரமவாகுவின் ஆட்சிக் காலத்திலும் உரிமைப் போர் நடபெறாமலில்லை. பராக் கிரமவாகு அரசுகுட்பிலறேய பதினாறாமாண்டிலே (கி. பி. 1168 - 1169) மாதோட்டப் பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழர் இவ்வரசின் ஆட்சிக் குக் கீழ் அடங்கி வாழ்வதிலும் இறந்து படுதலே நன்றெனத் துணிந்து புரட்சிக் கொடியை உயர்த்தினர். இப்புரட்சியினையடக்க, வலிமிக் கமன்னனாகிய முதலாம் பராக் கிரமவாகு தன் ஆணைக்குப் பட்ட நாற்பெரும் படகையையும் மாதோட்டத்திற்கு அனுப்பவணேயிய நரெுக்கடி ஏற்பட்டது. இவ்வாறு சிவமிசம் கபிறும். அஃதவ்வாறாயின் அப்புரட்சி எத்தனை வலிபடதைத்தாய் இருந்திருத்தல் வணேடும்,?

முதலாம் பராக் கிரமவாகுவிற்குப் பின் இலங்கையில் அரசுரிமைப் பற்றிய குழப்பங்கள் இருந்தமையால் அங்கு நிலையான ஆட்சி இருக்கவில்லை. அவனுக்குப் பின் தளபதிகள்

பலர் நாட்டை ஆண்டு வந்தனர். இதற்கிடையில் பாண்டிய பரம்பரையில் இருந்து வந்து சிங்கள அரசு குடும்பத்தோடு தொடர்பு பிண்பிரிந்த பராக் கிரம பாண்டியன் என்பானும் சில காலம் ஆண்டான். இவ்வாறு பராக் கிரம பாண்டியன் அரசாங்குகையில் கலிங்க தசேத்திலிருந்து கரேளப் படையுடன் மாகன் என்பான் சிங்கள அரசுக்கு உரிமகைகோரி வட இலங்கையில் வந்து இறங்கினான். இவன் சயவாகு என்பவனோடு சேர்ந்து மூதல் வட இலங்கை முழுவதையும் தன் ஆண்கைகள் அடக்கிக் கோட்டை கொத்தளங்கள் அமைத்தனன். “கொட்டசார”, கங்காதளாக, காகாலய, பதீ, குறுந்தி, மனாமத்த, மாகிந்த, மன்னார், பலச்சேரித்துறை, வாலிகாகம, கோண, கோணசு, மதுபாதவதித்த சுகரதித்த ஆகிய இடங்களில் அரண்கள் அமைத்து வட இலங்கை முழுவதையும் பல்லாண்டுகள் ஆண்டு வந்தனர். அதன் பின்புலத்திற்குள் என்ற பொலந்றுவையைக் கைப்பற்றி அதனைத் தனது தலநகராக் கினான். இவன் காலம் கி.பி 1215 - 1235 ஆகும்.

இவனது ஆட்சிக்காலம் தொடக்கம் இலங்கையில் தமிழரசு வலியுறத் தொடங்கியது. புத்தளத்திலிருந்து திருக்கோணமலை வரகைகும் ஒரு கோடு கிழித்தால் அக்கோட்டின் வடக்குப் பாகம் முழுவதும் தமிழ் இராச்சியமாக அமைந்திருந்த தனபது மறே கபிறியவற்றால் விளங்கும். அன்றியும் தமிழர் ஆதிக் கமும் அவர்தம் அரசியற் சலவாக் கும் ‘மாயரட்டை’ எனப்படும் நீர்கொழும்பு சிலாபப் பகுதி வரையும் பரந்தது.

அதன் பின்பு பண்டித பராக் கிரமபாகு என்னும் இரண்டாம் பராக் கிரமவாகு என்னும் இரண்டாம் பராக் கிரமவாகு (கி. பி. 1236 - 1271) அரசினகைக் கைப்பற்றினான். எனினும் வட இலங்கையில் நிறுவப்பட;ட தமிழரசினகை அவனால் அடக்க முடியாது போயிற்று. இப்பராக் கிரமவாகு காலத்தில் (கி. பி. 1244) மலாயதீ பகற்பத்துத் தாம் பிறலிங்கம் என்னும் பகுதியகை ஆண்ட புத்த அரசன் சந்திரபானு என்பான் அற்புதங்கள் நிகழ்த்தக் கபிய புத்தசிலகை ஒன்று இலங்கையில் இருப்பதாகக் களே விபபட்டு அதனகைக் கைப்பற்றும் நகைக் கமாக இலங்ககைக் குபபடையெடுத்து வந்தான். அப்பொழுது சிங்களப் படகை இவனகை முறியபித்தது. இவன் மீண்டும் நான்காம் விசயவாகு (கி. பி. 1271 - 1273) காலத்தில் படையெடுத்து வந்து வட இலங்கையில் உள்ள மாதோட்டத்தில் இறங்கினான். அவ் கிருந்து வடக்கு நகைக் கிச் சனென்று சில இடங்களில் பாபிபோட்டிருந்தான். அவனுடைய சாவகப்படை தங்கியிருந்த பபியாலயே சாவகச்சேரி, நாவற்குழியிலுள்ள சாவகன்கோட்டை ஆகிய இடங்கள் இப்பயெர்களகைப் பறெறன என்பர்.

இக்கலகம் அடங்கியபின்னர் யாப்பகுவையிலிருந்து அரசகைச் சிய நான்காம் விசயவாகு காட்டரந்து கிடந்த அனுராதபுரத்துக்கு வந்து அந்நகரிலுள்ள புத்தககையில் களகைத் திருத்துவித்தான்.

இக்காலத்தில் வன்னிப்பகுதி தமிழ்ச் சிற்றரசனின் கீழ் இருந்து வந்தது. குறிப்பிட்ட சிங்கள அரசன், இச்சிற்றரசர் கையில். அனூராதபுரத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தான்.

இஃதிவ்வாறிருக்க கி. பி. 1216 ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் தன்னிந்தியாவில் இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு உருப்படுத்த தொடங்கியது. இப்பேரரசு சடாவரமன் சூந்தரபாண்டியன் (கி. பி. 1253 - 1270) காலத்தில் உயர்நிலையடைந்தது. சடாவரமன் இலங்கைக்குப் படையெடுத்து வந்து சிங்கள அரசனை வென்று திறை கொண்டு சினைறான். இப்பாண்டியன் ஈட்டிய வெற்றியைக் குறித்துப் புத்தசரித்திர நூலாகிய சௌவமிசம் எதுவும் கபறாது வாயடத்து நிற்கும்.

சூந்தரபாண்டியன் வெற்றிகளிலும் கீர்த்திப் பிரவாகங்களிலும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவனாகிய அவன் மகன் சடாவரமன் வீரபாண்டியன் (கி பி 1253 - 1268) இலங்கையைப் பாண்டிய சாம்ராச்சியத்தினுள் அடக்கும் பொருட்டுப் பிநகரிக் கு அண்மையில் வந்திறங்கினான். அவன் வந்திறங்கிய இடத்தையினறும் வீரபாண்டியன் முனை என அழைப்பர். தனது படையை எதிர்த்த அங்குள்ள அரசனைக் கொள்ளொழித்தபின், பொலநறுவகைக்குப் போகும் அரசுப் பெருந்தெருவழியாகச் சினைறும் திருகோணமலையையடைந்தான். அங்குத் தன் வெற்றிக் கறிகுறியாகப் பாண்டிய சின்னமான இராமன் மூத்திரையைப் பொறித்து மீனக் கொடியையும் உயர்த்தினான். இவன் வெற்றிச் செலவினையறிந்த சிங்கள மன்னனாகிய இரண்டாம் பராக்கிரமவாகு அடிபணிந்து திறை கொடுத்துத் தான். வீரபாண்டியன் பொறித்த வெற்றிச் சின்னத்தை “விறடறிக் கு” க்கோட்டை 24 வாயிலில் இன்றும் காணலாம். பின்பு பாண்டி நாட்டில் மாறவரமன் குலசகேரன் (கி. பி 1268 - 1301) பட்டத்திற்கு வந்ததும் இலங்கைக்குத் தளபதியாக “ஆரியச்சக்கரவர்த்தி” என்னுந் தண்டத் தலைவனை அனுப்பினான். அவன் நாட்டை மறே பார்வையிடும் கொண்டு வடவடஇலங்கையிலேயே தங்கினான். இவனிலிருந்தே யாழ்ப்பாணத் தழுவந்த புதிய அரசு பரம்பரையே தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். இவனுக்குப் பின் வந்த யாழ்ப்பாணத்து மன்னர் யாவரும் “ஆரியச்சக்கரவர்த்தி” என்னும் அரசுபட்டப் பெயரைக் கொண்டு வளங்கினர்.

000000 000000000000000000 00000000 00000000

வலிமமைக்க தளபதிகள் தாளுச் சினைற சினைற இடங்களில் தரூணம் வாய்க்கும் போது தம்மை அரசராக கிக் கொள்ளும் வழக்கம் சரித்திரத்திற்குப் புதிய தொன்றல்ல

பதின்மஃன்றாம் நஃற்றாண்பின் இறுதிக் காலத்திலும், பதினான்காம் நஃற்றாண்பின் தொடக்கத்திலும் தன்னிந்தியாவில் நிகழ்ந்த இசிலாமியப் படையெடுப்பால்

பாண்டிநாட்டில் கலகங்கள் மலிந்து கிடந்தன. அதனோடு அங்கு உள்நாட்டுக் கலகங்களும் இருந்துவந்தன. மலேம இந்நாட்களில் சிங்கள இராச்சியம் வலிகுன்றியிருந்தது. இவற்றினபை பாண்டியத்தளபதியாகிய ஆரியச சக்கரவர்த்தி பரிதும் பயன்படுத்தித் தன்னையே வடஇலங்கைத் தமிழ்ப்பகுதிக்கு அரசனாக்கிக் கொண்டான் எனக் கருது இடமுண்டு.

இத்தொடர்பில் யாழ்ப்பாண வபைவமாலகை கஹுவதயையும் சிறிது நோக்குவோம். மயல்வாகனப் புலவர் யாழ்ப்பாண வபைவமாலகையைப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழுதினார். இவர் தமது நூலுக்குக் கையாண்ட மூதனல்கள் யாவும் புராண மூறையில் அமறைந்துள்ளனவையென்றி மகாவமிசம், சௌவமிசம், இராசதரங்கிணி, கொங்குதசே இராசாக்கள், இராசாவளி (மசைர்) ஆகிய நூல்களைப் போல ஓரளவிற்காவது சரித்திர ஒழுங்கில் எழுதப்பட்டனவல்ல. மயில்வாகனப் புலவர் தமது நூலகை கலையமாலகை, வையாபாடல், பராசசகேரனுலா, இராசமூறை மூதலிய நூல்களகைக் கொண்டு எழுதிய தோடமயாது தாம் கர்ண பரம பரயாக் கட்டை கதகையையும் கட்டிப் புனறைந்துள்ளார் எனத் தெரிகிறது. காலம் பொருந்தாமதை தலதைமூற்றும் ஆகியவகை இந்நூலில் மலிந்து கிடக்கின்றன.

சாசனச சான்றுகளும் பிறசான்றுகளும் யாழ்ப்பாணச சரித்திரத்துக்கு இதுகாறும் இல்லாமையினால் இவர் கஹும் உண்மையான சரித்திர சம்பவங்களகைக் கூட வரலாற்று மூறையில் வதைது யாழ்ப்பாணச சரித்திரத்தினகை ஆராயந்து கொள்ள இயலவில்லை. யாழ்ப்பாண வபைவமாலகை ஆசிரியர் “யாழ்ப்பாணங் கொளு சக் காலம் தளம்பிக் கொண்டுருக்கையில் பொன்பற்றியபர் வளோளன் பாண்டிமழவனென்னும் பிரபு மதுரகைக்குப் போய் அவ்விடத்தில், சோழநாட்டிலிருந்து வந்துஇராச உத்தயகைத்துக்கறேற கல்வி கற்றகைக் கொண்டுருந்த சிங்களயாரியன் என்னுளு சூரியவமிசத்து இராசகமாரனகைக் கண்டு யாழ்ப்பாணத்தகை ஆட்சி செய்ய வணேட்டுமென்று கட்டை அவன் தன் பரிவாரங்களுடன், பாண்டிராசன் வழிவிட்டனுப்பி வகைக், யாழ்ப்பாணத்தில் வந்திறங்கி நல்லூரதைத் தனது இராசதானியாக் கி யாழ்ப்பாணத்தகை ஆண்டு வந்தான்” எனப் பர்.

மதுரகைக்குச் சனெற பாண்டிமழவன் சோழநாட்டிலிருந்து அங்கு வந்திருந்த சிங்கள யாரியனகைக் கொண்டு வந்தான் எனவும், அவனபை பாண்டியமன்னன் வழியனுப்பி வதைத்தானெனவும் ஆசிரியர் கஹுகின்றார். அவனபை பரிவாரங்களுடன் அனுப்பி வதைத்தான் எனவும் அங்கு கஹுகின்றார். இஃது பாண்டியமன்னன் தன் சனேயோடு தளபதியபைப் போருக்கு அனுப்பினான் எனனும் வரலாற்றசை செய்யதியதைத் திரித்துக் கஹியதாய் இருத்தல் வணேட்டும்.

இவ்வாரியச சக்கரவர்த்தியகைக் கழங்கயாரியன். விசய கழங்கசை சக்கரவர்த்தி, சிங்கள யாரிய மகாராசன் எனனும் பெயர்களாலும் வபைவமாலகை அழகைக்கும். இஃது

தமிழ் நாட்டிலே பலப்பல காலங்களிலே உருப்பெற்ற அரசு பரம்பரையைக் கதைகளை இவ்வாரியச் சக்கரவரத்திமலேற்றும் எண்ணத்தால் ஏற்பட்ட மயக்கம் எனக் கருதுதல் பிழையென்று.

பாண்டியன் மாறவர்மன் குலசகேரன் அரசு கட்டிலேறிய மூப்பத்தழோவது ஆண்டு (கி. பி. 1305) கருதித்த இவ்வாரியச் சக்கரவரத்தி இலங்கமைநே படையெடுத்தான். சௌவமிசத்தின்படி இவன் தான் சிறையாடிய பொருட்களென பாண்டி நாட்டிற்குத் திரும்பினான்.

ஆரியச் சக்கரவரத்தி என்னும் இத்தண்ட நாயகன் கீழ் வந்த பாண்டியப் படையெடுப்பின் பின் யாழ்ப்பாணத்தினையாண்ட ஓவ்வோர் அரசனும் தனக்கு ஆரியச் சக்கரவரத்தியென்னும் பட்டப்பெயரைச் சட்டிக் கொள்வது வழக்கமாயிற்று. தண்டநாயகன் ஆரியச் சக்கரவரத்தி பாண்டிநாடு திரும்பினானெனச் சௌவமிசம் கஹும். ஆனால் ஆரியச் சக்கரவரத்தி என்ற பட்டப்பெயருடன் அரசுபரம்பரையென்று யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டு வந்தது என்பது வெளிப்படலை. எனவே, இவ்வாரியச் சக்கரவரத்தி பரம்பரையை இக்காலத்திலே தொடங்கிய தனென்பது சரித்திரஉண்மை.

கி. பி; 1344ல் இலங்கைக்கு வந்த புகழ்பெற்ற இசிலாமியப் பிரயாணியான இபுன் பத்தித்தா வடஇலங்கையில் ஆரியச் சக்கரவரத்தி என்னும் அரசன் ஆண்டதாகக் கஹுவான். இவன் வந்தபோது வடஇலங்கை அரசனாம் ஆரியச் சக்கரவரத்தி மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கினானெனவும் கஹுகின்றான். இத்தகைய வளமும் வலியும் ஓர் இராச்சியத்தில் ஏற்படாதற்குப் போதுமான காலந்தேவை. ஆகையால் இந்த அரசுபரம்பரை கி. பி. 1305 - 1344 க்கு இடையில் தொடங்கியிருத்தல் வணேடும். இப்பரம்பரை அரசினரின் தலைநகர் 'சிங்கநகர்' என்பர் இதன்கைக்கோட்டமாகக் கல்வெட்டிலும். அரசுக்கேரி பராக் கிரம்பாண்டியனின் தனெ காசிக் கோயிறு கல்வெட்டிலும் காணலாம்.

இவ்வரசுபரம்பரையாழ்ப்பாணத்தை ஆளும் பொழுது (கி. பி. 1450) கோட்டை இராச்சியத்தை ஆறாம் பராக் கிரம்பாகு ஆண்டான். அவன் காலத்திலே அவன் வளர்ப்புப் பிள்ளையாகிய சபபுமால் குமரையா யாழ்ப்பாணத்திற்குப் படையெடுத்துக்கோட்டை கொத்தளங்களையழித்துத் தமிழ்ப்பகுதியை ஆண்ட மன்னனைத் துரத்தித் தானே அரசாண்டான். சபபுமல் குமரையன் தொடுத்து வெற்றிகண்ட போரதை தமிழ்மன்னராக் கெதிரான சிங்களக் கலகமென வபைவமாலகை கஹும். மலேமும் இப்போர் நடந்தது கனகசுரியன் என்னும் அரசன் காலத்திலே என்றும் அது நவிலும். ஆரியச் சக்கரவரத்தியென்னும் பட்டப்பெயர்கொண்ட அரசுபரம்பரையைத் தொடங்கியவனாகும் குமரையன் முறியடித்த கனகசுரியனாகும்மிடையில் ஒன்பது அரசர்கள் சிங்கநகரிலிருந்து ஆண்டதாக வபைவமாலகை கஹும். இவ்வரசர்கள் பற்றிய சுவைதிகளென்றும் தளையாகத் தளையவில்லை. இவர் ஆண்ட ஒழுகு

முற்காலகளைக் கால வரிசைப்படுத்துதிக் கஹுவும் முடியவில்லை. வபைவமாலயின் பபி கஹித்த அரசபரம்பரமலே வருமாஹு :-

1. விசய கஹுங்கசை சிங்கயாரியச சக கரவரத்தி
2. கஹசகேர ,, ,,
3. கஹலஹுத்துங்க ,, ,,
4. விக் கிரம ,, ,,
5. வரஹுதய ,, ,,
6. மார்த்தாண்ட ,, ,,
7. கஹணபஹசன ,, ,,
8. வீ ரஹுதய ,, ,,
9. சயெவீ ர ,, ,,
10. கஹணவீ ர ,, ,,
11. கனகசஹரிய ,, ,,

இக்காலப்பகுதியில் தமிழ் இராச்சியம் மிகுந்த வலியஹுட சலெவ்மஹும் சஹிபஹுமஹுங்கிக் கீ ர்துதியஹுட விளங்கியது. மன்னார் சிலாபத்துஹை மஹுதலிய இடங்களில் நடந்த மஹுத்துக் கஹுளிப்பினால் சலெவங்கஹுழித்தது. பரெரிய கடறபடையஹுண்டு ஆரியச சக கரவரத்திகயில் இரஹுந்தது. அதனால் ஈழத்தமிழர், மலயாளம் மஹுதலிய இடங்களஹுக் கஹுச் சனெஹு வாணிகம் வளர்த்து வந்தனர். இத்தகயை சலெவ்விவாய்ந்த ஈழத்தமிழ் நாட்டிற் கஹுப் பலர் பிறநாடுகளிலிர்ஹுந்ததஹும் வந்தனர். அவரஹுள் இபுன் பத்தபுத்தா, மாரக்கஹுடோ பஹுலஹுடோ எனப்பஹுடோ கஹுறிப்பிடத்தககவர். இவ்வரசனயஹும் அரசினயஹும் பஹுறி இபுன்பத்தபுத்தா கஹுஹுஞ் சயெதிகள் கவர் சிகரமானவஹை. “இவ்வரசனின் பெயர் ஆரியச சக கரவரத்தி@ கடறபடையலி கஹுண்டவன் @ மலயாளத்திலே யான் தங்கியிர்ஹுந்தபஹுழஹுது இவன் நாவாய்கள், சிறியவஹும் பரெரியவஹுமாக நஹுஹுஹுஹுபல்கள் நங்கஹுஹுமிட்டஹு;க் கமெப்பீ ரமாய் அங்கஹு நினஹுறன்@ அதிதிகளஹை உபசரிக் கஹும் அன்புசாரந்தநஹுஞ் சினன் @ பாரசீ கமஹுழியிலே வல்லுனன் @ அம்மஹுழியில் என்னுடன் உரயையாடினான் @ எனக் கஹு நல்ல பரிசில்களஹை வாரிவாரியிஹுதை தான். அவஹை மட்டஹுமஹுடோ, தன் இராச்சியத்தில் கிடகைக் கஹும் திறமயான மஹுத்துக்களயஹும் பரிசாக ஈந்தான். அன்றியஹும் யான் விரஹும் பியவண்ணம் ஆதாம் மலகைக் கஹு யாத் திரசயெய் உதவியஹுஞ் சயெதான்” இபுன்பத்தபுத்தாவின் கஹுறநின் பபி ஆரியச சக கரவரத்தியின் தலநகரம் “புத்தல” எனபதாஹும். சரித்திர ஆசிரியர் பலர் இதனபைப் புத்தளம் எனக் கஹுறிப்பர். ஆனால். இவன் ஆதாம் மலகைக் கஹுப்பஹுடோக் கஹும் பிராயாணத்தஹை விரித்தஹுக் கஹுஹுமிடத்தஹு. “புத்தல” எனஹுமிடத்திலிர்ஹுந்துபாதமஹுலம் ஆஹுறகைக் கடந்து மன்னாஹுக் கஹுச் சனெஹுறதாஹுவஹும் அதன் பின் சிலாபத்தஹை அடநைத்ததாஹுவஹும் கஹுஹுவான். ஆகவே “புத்தல” வனெப்தஹு புத்தளமாக இரஹுக் கஹுமஹுடியாது. “சிங்கநகர” எனக் கஹுறப்பஹும் வல்லிபுரக் கஹுறிச்சிக் கஹு அணித்தாயுள்ள “புட்டளஹை” என இப்பஹுடோ வஹுங்கஹும் கிராமமே இப் “புத்தல” வாகவிரஹுக் கலாம். மலேஹும் இவ்வரசபரம்பரயினரசை சிங்கயாரியச சக கரவரத்திகள் எனஹும் கஹுறிப்பான். புட்டளஹை சிங்கயின் ஓரஹுபகுதி. சிங்கயனெஹும் பகுதி கி. பி. மஹுன்றாம் நஹுஹுறாண்டளவில் கீ ர்துதிவாய்ந்த இடமாயிர்ஹுந்தது. இதற்கஹுச் சானஹு வல்லிபுரத்திற் கண்டஹுடஹுக் கஹுப் பட்டபஹுன னடே ஹுச் சாசனம். அன்றியஹும் அங்கஹு பல கட்பிடங்களஹும், கஹுடஹுடஹை

கொத்தளங்களும் அழிந்தொழிந்து மண்ணால் மட்டப்பற்றெற்றிருப்பதை இன்றும் அங்குச் சுவைவோர் காணலாம். அத்துடன் இதனருகே ஒருபெருந்துறையுமுள்ளது. அங்கிருந்து கப்பல்கள் அக்காலத்தில் போக்குவரத்துச் செய்தன. இப்பொழுதும் அத்துறையைக் கப்பற்றுறையென அழைப்பர்.

பதினாலாம் நூற்றாண்டு முற்பகுதி தொடக்கம் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரையிலான சிங்கள அரசின் நிலைதலகை மூடியிருந்தது. இக்காலப்பகுதியில் சிங்களவரசின் தலைநகரம் அடிக் கடி இடத்துக்கிடம் மாற்றப்பட்டது.

தன்னிந்தியப் படையெடுப்புகட்குப் பயந்து சிங்கள அரசர் அநுராதபுரப்பகுதியைக் கைவிட்டனர். அதனால் பொருள் வருவாயைக் கொடுத்த அப்பகுதியிலுள்ள நிலையல் முதலியன பாழடைந்தன. இத்காலத்து அராபியவணிகர், காலிதொடக்கம் புத்தளம் வரையுள்ள சில இடங்களைத் தமது வணிகத்திற்கு நிலைகளாக ஆக்கிக் கொண்டனர். காலி, வருவலை, கொழும்பு ஆகிய இடங்கள் அராபியரின் வணிகத்திற்கு முக்கிய இடங்களாக விளங்கின. அதனால், விவசாயத்துறையில் போதிய வருவாய் அற்றிருந்த சிங்கள அரசர், இவ்வணிகத்தைப் பயன்படுத்தி அராபிய வணிகருக்கு வண்பிய கறுவா முதலிய பொருட்களை விற்பதற்காகத் தலைநகரைத் தன் மறைக்குக் கரையோரமாக நிறுவினர். இதன் பயனாகப் பாணந்துறை, கொறளைப் பெருந்துறையிலுள்ள இறாகம் கோளையை ஆகியவற்றிலிருந்து அரசர் சிலர் சுவைவோர் சினர். இதன் பின் மூன்றாம் விக்ரமவாகு காலத்தில் (கி. பி. 1357 - 1374) பரோதனையிலிருந்து அளக்ககோனார் என்னும் பெயருடைய சிங்களத் தலைவன் ஒருவன் செய்வரத்தனபுரத்தில் கோட்டைகொத்தளம் எழுப்பி ஒரு அழகிய நகரைக் கட்டினான். கி. பி. 1348ல் பாப்பரசரின் தந்தன் மரிக் குந்லெலி 6 என்பாள் சீனத்துக்குச் சென்று இலங்கைவழியாக உரோமபுரிக் குத்திரும்புகையில் கொழும்பில் வந்தறிங்கினான். அப்பொழுது அளக்ககோனார் கட்டியெழுப்பிய மாளிகையைக் கண்டு அதன் அமைப்புச்சிறப்பினை வியந்தான்.

அப்போது இலங்கையின் அரசியலமைப்பில் இருந்த தலைநகரமற்றும் அக்கால வரலாற்றைக் கபறும் சிங்கள சரித்திரநூல்களிலும் பிரதிபலிக்கின்றது. எந்தச் சரித்திர நூலாவது இக்கால வரலாற்றைத் தெளிவாகக் கபறுவதாகத் தெரியவில்லை. அன்றியும் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி பரம்பரையினரின் ஆட்சியில், இக்காலப்பகுதியிலே, தமிழரசு மிகுந்த உச்சநிலையை அடைகின்றது. பதிப்படியாகத் தமிழரசர் தங்கள் நாட்டில்லையைப் பெறுப்பித்து இலங்கையின் பெரும்பாலான பகுதியை ஆளத்தொடங்குகின்றனர்.

அன்றியும் தங்கள் அதிகத்தைச் சிங்கள ஆட்சிக்குக் கீழிருந்த பகுதிகளிலும் செலுத்தக் கபியுதியிருந்தது. சிங்கள அரசனிடமிருந்து திற்பெறவுந் தொடங்கிவிட்டனர். அராபிய வணிகருடன் நடக்கும் கறுவாவணிகத்தில்

பங்கெடுத்துக்கொள்ள நீர்கொழும்பு, வத்தளை மதுவிய ஊர்களைப் பிடித்து அவற்றைச் சிலகாலம் தமது ஆதிக் கத்தில் வைத்திருந்தனர்.

ஓராமுறை தமிழரசின் வரி வாங்குவோர் சிலர் வரி வாங்கிய போது சிங்களச் சிங்காசனத்தில் கண்வைத்திருந்த அளகக்கோனார். இத்தருணத்தைப் பயன்படுத்தி இவ்வரிவாங்குவோரைப் பிடித்துத் தடிகில் இடுவித்துக்கொன்றான். இதையறிந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்தி சீற்றங்கொண்டு இருபெருஞ்சனேகைகளைச் சிங்கள அரசிற்கெதிராய் அனுப்பினான். ஓரூபடை கரையோரமாக வந்து பாணந்துறையைப் பாடிப்போட்டது. மற்றது பன்னாகம் (மாத் தளை) வழியாகக் கோட்டை நகர் நோக்கிச் சென்றது. கொழும்புக் கண்மையிலுள்ள கோட்டை, பாணந்துறை, நீர்கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் தமிழ்ப்படகைக்கும் சிங்களப்படகைக் குமிடையில் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. கோகாலகைக் கண்மையிலுள்ள கோட்டைமகக் கல்வெட்டு இப்போரை மலே வருமாறு கூறிக் கும்.

0000000 0000000000000000 0000000000 0000000000
0000000 000000 000000 00000000000 -0000000000000000
000000000 0000000000 0000 000000000
0000000 00000000 00000.

இதன்படி இங்கு நடந்த போரில் தமிழ்ப்படையே வெற்றிகண்டதெனத் தெரிகின்றது.

இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்தரசு வெற்றியோடு விளங்கியகாலத்து அதற்கும் விசயநகரப்பேரரசுக் குமிடையில் நல்லுறவு இருந்து வந்தது. இந்நிலையில் ஆறாம் பராக் கிரம்பாகு என்பான் (கி. பி. 1412 - 1418) சிங்கள அரசுகுமிடையேயும் நிலைமை ஓராவாறு மாறத் தொடங்கியது. மங்கு திசையிலிருந்த சிங்களவரசு இவ்வரசன் கீழ்த்தலை தடிக் கத்தொடங்கியது. இலங்கை முழுவதையும் தனிச்சிங்கள இராச்சியமாகக் விரும்பினான். இக்கூறிக் கோளோடு வணேடிய ஏற்பாடுகளைப் படிப்படியாகச் செய்து கொண்டுவந்தான். தமிழரசன் வலியையுந்தனது வலியையும் சுவெவனே நோக்கித் தகுந்த தருணத்தில் போர் தொடங்குவனே டுமெனக் காத் திருந்தான். தன் வளர்ப்பு மகனாகிய சண்பகப் பெருமாள் எனும் சப்புமல்குமரையனைப் படையென்றுடன் தருணம் பார்த்து யாழ்ப்பாணத்தரசனாக் கெதிராக அனுப்பினான். நடந்த போரில் அவன் தமிழரசனால் முறியடிக் கப்பட்டான். இதனால் பராக் கிரம்பாகுவின் எண்ணம் கைபட்டாது போயிற்று. சிறிதுகாலத்தில் இரண்டாம் முறையும், குமரையன் தமிழரசன் மீது படையெடுத்துச் சென்றான். இப்போரில் யாழ்ப்பாணத்தரசன் தோற்றான். அவன் தோற்றதற்கு, அவனாக் குதவக் கடிய விசயநகர மன்னன் வராததும் ஒரு காரணமாகும். வெற்றிகொண்ட குமரையன் அக்காலத்து யாழ்ப்பாணத் தலைநகராகிய சிங்களநகரகைக் கைப்பற்றி அதைக் கொள்ளையடித்து அழித்தான். அன்ற சிங்களயாரியனென யாழ்ப்பாண வைபவமாலகை கிறும். கனகசூரியன் தனென்ற தியாவிற்கு ஒளித்தோடினான்.

இவ்வாறு வறெற்றிக் கொடி நாட்டிய குமரையன் பழைய இராசதானியாகிய சிங்கை நகரை விடும்படி, பாணன் கட்பிய யாழ்ப்பாணத்திற்கு அணித தாயுள்ள நல்லரிலே புகுநகர் ஒன்று கட்டினான். அங்குக் கந்தவளேசுக்கு ஒரு கோயிலும் கட்டியழைப்பினான். இன்றும் நல்லரி கந்தசாமிகளோயிற்றுவிழாநாளில் உற்சவமர்த்தி வீ திவலம் வரும்போதும், திரும்பிக் கோயிலினுட்புகும்போதும் கற்றுப்படுங் கட்டியங்களில் இவனுடைய பட்டத்துப் பெயராகிய “ஸ்ரீ சங்க போதி புவனகேவாகு” என்பதும் கற்றுப்படுகிறது.

00000000 00000000000000000000

குமரையன் யாழ்ப்பாணத் தமிழரசை ஆண்டுவந்த காலத்தில் கோட்டை இராச்சியத்தின் நிலைமை மாறிக் கொண்டுவந்தது. ஆறாம் பராக் கிரமவாகு இறந்ததும் அவனுடைய பரேப்பிள்ளையாகிய சயவாகு பட்டத்திற்கு வந்தான். அவன் ஒன்றரை ஆண்டுகள் ஆண்டபின் இறந்தான். அப்பொழுது அவன் உடன்பிறந்தாளாகிய மாணிக்கம் என்பாள் அரைப்பித்தனாகிய தன்மரகளை அரசுகுட்பிலறேறினளெனீ. கட்டடோ என்னும் போர்த்துக்கயேச சரித்திராசிரியன் கற்றுவான். ஆனால் இவன் அரசாளுந்திறன் அற்றவனெனக் கண்டு பெரிதுங் கவலையுற்று. அந்நாட்களில் வாழ்ந்த அரசுகுமாறாட்பெருவலி சிறிந்தவனாகிய குமரையனை உடனே வந்து அரசுபொறுப்பை ஏற்கும் வண்ணம் வண்பினள். இதையறிந்ததும் குமரையன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கோட்டை நகர் நோக்கிப் புறப்பட்டான். அங்குச் சனெறதும் புவனகேவாகு என்னும் பட்டப்பெயருடன் அரசுகுட்பிலறேனான். எனினும் இவன் கோட்டைக்குச் சனெற பிறகும் சிங்களப்பகுதியில் உள்நாட்டுக் கலகம் மலிந்து கிடந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் அடங்கிக் கிடந்த தமிழரசு இக்குழப்பங்களபைப் பயன்படுத்தியது. குமரையனால் கி. பி. 1450 - ல் முறியடிக் கப்பட்ட மன்னன் மகனாகிய பரராசசகேரன் (கி. பி. 1478 - 1519) யாழ்ப்பாண அரசதை திரும்பப்பிடித்துத் தனிச் சவங்கோலோச்சினான். (கி. பி. 1519 - 1561) அரசனானான்.

அக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணம், மன்னார்க் கரகைகளில் வந்து கரையறேயி கப்பல்களையும் அவற்றிலுள்ள பொருட்களையும், உரிமபைப்பி யாழ்ப்பாண அரசர் எடுத்துக்கொள்வர். இவ்வழக்கத்தையொட்டி அங்கு வந்ததனைத் தல போர்த்துக்கயேக் கப்பல்களசைச் சங்கிலி கபைப் பற்றினான்.

சங்கிலியின் இச் செயலதைத் தடுப்பதற்காகக் கி. பி. 1543ல் மாட்டின் அல்பொன்சோ க

சப்சா எனப் பவன் போர்த்துக்கயே அரசின்கீழ் அடங்கியிருக்கும் வண்ணம் அவனபைப் பணித்தான். கி. பி. 1544 ம் ஆண்டிற்கு முற்பட்ட சில காலங்களில் போர்த்துக்கயேரின் முயற்சியினால் மன்னாரில் வாழ்ந்த மக்களின் சிலர் கத்தோலிக்கராய் மதமாறி வாழ்ந்தனர். கி. பி. 1544ம் ஆண்டு மட்டில் அரசு பிரான்சிஸ் சுவேரியாரின் துண்டுவலினால் மன்னார் மக்களும் பெருந்தொகையானோர் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு மாற்றப்பட்டனர். இதையறிந்த சங்கிலி மன்னார்க்குப் படையனுப்பி மதம் மாறிய யாவரையுந்தண்டித்தான். இக் காலந் தொடக்கம் யாழ்ப்பாணத்தரசு போர்த்துக்கயேருக்கு எதிராகவே இருந்துவந்தது. சிங்கள நாட்டில் போர்த்துக்கயேருக்கு மாறான எழுச்சிகளின் முன்னணியில் நின்றவன் மாயாதுன்னை என்னும் சிங்கள அரசுகுமாரன். இவனும் சங்கிலியும் போர்த்துக்கயேரை எதிர்ப்பதில் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டனர். 1547ல் சங்கிலி மாயாதுன்னையுடன் சேர்ந்து போர்த்துக்கயேருக்கெதிராகப் போர்புரிந்ததாகத் தெரிகிறது. இதற்கு இவரூவரும் தஞ்சை அரசனான சவேப்பநாயக்கன் (கி. பி. 1532 - 1580) உதவியைப் பெற்றதாகவுந் தெரிகிறது.

கோட்டை அரசினை ஆண்ட எட்டாம் புவனகேவாகுவின் (கி. பி. 1521 - 1551) மருமகனான வீ தியபண்டாரமென்பான் கோட்டை இராசாச்சியத்திற்கு அரசனாக ஆசைகொண்டான். ஆனால் தன்னெண்ணங்கைகட்டாதது கண்டு பலப்பல இடங்கள் தோறும் சினென்று உதவி கோரினான். எங்கணும் அவன் எண்ணங்கைகட்டவில்லை. இறுதியில் யாழ்ப்பாணத்தலை ஆண்டுகொண்டிருந்த சங்கிலி; சகராசசகேரனிடம் வந்து சேர்ந்தான்.

சங்கிலி போர்த்துக்கயேருக்கு மாறாகப் பொருதுகொண்டு நின்றானாகையால் வீ தியபண்டாரத்தின் கோரிக்கைக்கு உடன்பட்டான். ஆனால் வீ தியபண்டாரத்தின் திடீர் மரணத்தினால் போர்த்துக்கயேருக்கு மாறான இவ்வூடன்படிக் கை சிறிதும் பயன்படாது போயிற்று.

சங்கிலியதைத் தண்டிக்கும் வகைதேடிக் காலம் பார்த்திருந்த போர்த்துக்கயேர் கி. பி. 1560 கொன்ஸ்தாந்தீன் துபிற்கன் சாவின் 3 கீழ் கடல் வழியாக ஒரு பெரும் படையினையாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பினார். பிறகன் சாகொழும்புத்துறையில் இறங்கி நல்லபரையடைந்து சங்கிலியின் கோட்டை கொத்தளங்களை அழித்தான். இதனைக் கண்ட சங்கிலி தன் மாரியையைத் தீக்கிரையாக கிவிட்டுக் கோப்பாய்க்கு ஓடினான். அங்கும் போர்த்துக்கயேர் அவனபை பின் தொடரவே வன்னிப்பகுதியில் போய் ஓளித்தான். அப்பொழுது தாம் புதிதாகக் கைப்பற்றிய யாழ்ப்பாணத்திலே போர்த்துக்கயேர் தலைவரும் அவர் அவர் சனேயும் வட்டையாடாதல் விருந்தயரூதல் முதலிய ஏகப்போக சுகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவற்றைக் கண்டு மனம் பொறாத நாட்டுமக்கள் அவருக்கு மாறாகப் புரண்டெழுந்து அங்கிருந்த போர்த்துக்கயேரை வட்டி வீழ்த்திக் கலகம் விளைத்தனர். இத்தரூணத்தபையன்புத்திச் சங்கிலிமன்னன் நல்லபர் வந்து சிதறுண்ட தன்படகைகளைச் சேர்த்துப் போர்த்துக்கயேருக்கெதிராகப் பெரும் போர் நிகழ்த்தினான். இவ்வெதிர்ப்புக்கு நின்று பிடிக் க ஏலாது போர்த்துக்கயேர் கப்பலறினர்.

சங்கிலிக் குப்பின் புவிராசபண்டாரமென்பான். பரராசசகேரன் என்னும் பட்டப் பெயரோடு அரசுகுட்பிலநேனான். அவனைப் போர்த்துக்கயேர் போரிலே கொண்டு பெரியபிள்ளை என்பானை அரசுகுட்பிலநேறினர். அவன் பரராசசகேரன் என்னும் பெயருடன் கி. பி.; 1570ம் ஆண்டிலே போர்த்துக்கயேர் உதவியுடன் அரசுகுட்பிலநேனானாயினும் அவனுக்குப் அவர்மலே அடங்கிக் கிடந்தவெறுப்புணர்; ச்சி சிலவாண்டில் கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கியது. தஞ்சைமன்னான அச்சுதப்பநாயகன் உதவியுடன் மன்னாரில் நிலைத்திருந்த போர்த்துக்கயேருக்கு எதிராகப் போர்த்தொடங்கினான். இப்போரில் இவன் வென்றதகாத் தெரியவில்லை.

இவனுக்குப்பின் புவிராசபண்டாரமென்பான் பரராசசகேரன் என்னும் பட்டப் பெயருடன் கி. பி. 1582ல் அரசனானான். இவனும் தன் முன்னோர் போலப் போர்த்துக்கயேரை எதிர்த்தான். மன்னாரை அவர் கையினின்றும் விடுவிக் கிருமுறை முயற்சித்துப் போர் நடத்தினான். இரண்டாம் முறையாக கி. பி. 1519ம் ஆண்டு மன்னாரைத் தாக்கியபோது போர்த்துக்கயேர் இவன் தாக்குதலைப் பொறுக்க முடியாது அந்திரே போர்த்தாடோ தமெண்டோன்கா என்னும் தளபதியையாழ்ப்பாணத்திற்குப் படையெடுத்துச் செல்லுமாறு கட்டளையிட்டனர். நடந்த போரில் பரராசசகேரன் இறந்துபட்டான். அப்பொழுது போர்த்துக்கயேர் பெரியபிள்ளை சகேராசசகேரனின் மகனாம் எதிர்மன்னசிங்கனை அரசனாக்கினார். இவன் பரராசசகேரன் என்னும் பட்டப் பெயருடன் (கி. பி. 1519 - 1615) ஆட்சி செலுத்தினான்.

இவ்வரசன் போர்த்துக்கயேர் கைப்பொம்மையாக விளங்கினமை கண்டும். யாழ்ப்பாண அரசியல் அலுவல்களில் அவர் பெரும் பங்கெடுக்க விட்டமை கண்டும், மனம் பொறாத தமிழ்த்தலைவர்களான முதலிமாரும் தலைமைக் காரரும் மறேபி நிலமையை மாற்ற வழிவகை தடேினர். இந்நோக்கத்தகைக் கொண்டோ சோனகர், வடகூர், மறவர் ஆகியோர் உட்பட ஒரு சனையைத் திரட்டிக் கெர்ணடூ. தஞ்சைமன்னனாகிய அச்சுதப்பநாயகன் கண்டிமன்னனாகிய விமலதர்மசூரியன் ஆகியோரின் படையுதவியை நாடி நின்றனர். இத்திட்டங்களை ஏதோ ஒரு வகையாக அறிந்த எதிர்மன்னசிங்கன் மன்னாரிலுள்ள போர்த்துக்கயேத் தலைவனுக்கு அறிவித்தான். தஞ்சைநாயகன் கடற்படை மன்னாருக்கணித்தாய் வருகையில் போர்த்துக்கயேர் அதனை முறியடித்தனர். இதனோடு கலகம் அடங்கி எதிர்மன்னசிங்கன் கி. பி. 1615ல் இறக்கும் வரை அமதி நிலவற்று. அவன் இறக்குந் தறுவாயில் இருக்கும் போது மின்று வயதுள்ள தன்மகனை அரசனாக்கி அவனுக்கு வயதுவரும் வரையும் தன் தம்பியாம் அரசகசேரி பண்டாரத்தலை அரசபாதுகாவலனாய் நியமித்தான்.

எதிர்மன்னசிங்கன் இறந்தபின்பு அரசுகுடும்பத்தினரூள் ஒருவனான சங்கிலிகுமாரன் என்பான் அரசகசேரி பண்டாரத்தகைக் கொண்டு தானே அரசபாதுகாவலனானான். இச்செயலகைக் குறித்துப் போர்த்துக்கயேர் எதிர்;ப்புக் கிளம்பிய பொழுது, அவருக்கு வேண்டிய திறையைக் கொடுத்து நாட்டை ஆள்வதாக வாக்குறுதி செய்தான். ஆனால்

சிறிது காலத்தின் பின்னர் கண்டிக் குச் சிலெலும் வடிகுப் படயைத் தன் இராச சியத் துக் கபடாகப் போக விடும் ததாலும் தன் எண்ணப்படயே தன் மருமகனதைத் தனக்குப்பின் அரசாள நியமித்ததாலும் போர்த்துக்கயேருக்கு முறப்படி திறையைச் சலெலுத்தாததாலும், முன்கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காற்றில் விட்டானெனத் தரிகிறது. இதையறிந்த போர்த்துக்கயேர் அவனை நெருக்கினர். அதனால், சிலகாலம் ஊராத துறையில் ஒளித்திருந்தான். நெருக்கடியான இந்நிலையைக் கண்டு அவன் தவேயர் தஞ்சைப் பெருமன்னன் இரகுநாதநாயக்கனிடம் சனென்று முறையிட்டனர். கமேநாயக்கன் என்பான் தலமையில் இரகுநாத நாயக்கன் அனுப்பிய தஞ்சைப் படையின் உதவிகொண்டு திரும்பவும் அரசைக் கைப்பற்றினான். இரகுநாதநாயக்கனே யாழ்ப்பாணம் வந்து போரிற் பங்கெடுத்துக் கொண்டதாகவும் கருதப்படுகின்றது. ஆனால் போர்த்துக்கயேர் வரலாற்று நபிகள் இரகுநாதன் வருகை பற்றி எதுவுங் கபற்றில்.

இன்னும் சங்கிலியின் அரசு பரிபாலனத்தில் தமிழ் மக்கள் திருத்தியடயை வில்லை. அதனோடு தஞ்சை நாயக்கனின் உதவிப் பலத்தினால் போர்த்துக்கயேரை மதியாமலும் நடந்தான். போர்த்துக்கயேருக்கு மாறாகக் கண்டியரசனுக்கு உதவியளித்தான். அதனோடு போர்த்துக்கயேருக் கதிராய் ஒல்லாந்தருடன் தொடர்பு கொள்ளத் தொடங்கினான். இதனால் சங்கிலிமீது சீற்றமும் ஆத்திரமும் கொண்ட போர்த்துக்கயேர் அவனை ஒழித்துக் கட்டப் பிலிப்புத் ஒலிவீரா என்னும் தலைவனின் கீழ் கி. பி. 1619ல் பெரும் படையென்றை அனுப்பினர். சங்கிலியும் படையென்றை திரட்டினான். இருபடகையும் பெரும் போர் நிகழ்த்தின. எனினும் சங்கிலியின் படையென்றை கடைக்கப்பட்டது. சங்கிலி பிடிபட்டான். போர்த்துக்கயேர் சங்கிலியைக் கோவாவாக்கு அனுப்பினர். யாழ்ப்பாணத் தமிழரசு ஒலிவீராவின் கையிற் சிக்கியது. இதனோடு தமிழரசு பரம்பரையும் முடிந்தது.

0000000000 0000000000

அரசுபரம்பரை ஒழிந்தது. தன்மானம் என்னும் பெரிய தனத்தை இழந்து விட்டோமே யென்னும் மனப்பாரம் யாழ்ப்பாணத்து மகன் ஒவ்வொருவனது இதயத்தையும் அமுக்கியது. மதித்தற கரிய மாணிக் கமாகிய சூதந் திரச் சிலெலுத்தை இழந்து விட்டோமே என்ற கவலை மக்களை வாட்பியது. விடும் தலை வடிகை பொங்கியெழுந்தது. நாடும் தொலைந்து பிறன் கைப்பட்ட ஈராண்டுக் கிடையில் ஆறுமுறை புரட்சி வளெளம் கான் யாறு போல் கரையெண்ணெய்து. இதனைப் போர்த்துக்கயேர் வரலாற்றாசிரியரே கபறிப் போவார்.

முதல் முறை 'கரையார்' தலைவன் போர்த்துக்கயேருக் கதிராய் படையெடுத்தும் பினான். நல்லெருக் கருகாமையில் நடந்த போர் ஒன்றில் ஒலிவீரா இவனை முறியடித்தான்.

